

அதிகாரப்பரவலாக்கமும் உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தின் சுயாட்சியும்: இலங்கை உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறைமை குறித்த ஓர் விமர்சன நோக்கு

வீ. கமலசீறீ
அரசியல் விஞ்ஞானத் துறை
இலங்கை தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.

Correspondence: kamalsv08@seu.ac.lk

ஆய்வுச் சுருக்கம்

நவீன அரசுகளில், உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களுக்கான அதிகாரப்பரவலாக்கம் மற்றும் அவற்றின் சுயாதீனத்தன்மை என்பன உள்ளூர் ஐனநாயகம் மற்றும் உள்ளூர் அபிவிருத்தியை வலுப்படுத்துவதற்கு அவசியமான நிபந்தனைகளாக வலியுறுத்தப்படுகின்றன. இருந்தபோதிலும் இவற்றைப் பெற்றுக்கொள்வதில் உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்கள் பல்வேறு மட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்படுத்தப்படுவதுடன், அவற்றின் சுயாதீனமான செயற்பாடுகளும் பல்வேறு வழிகளில் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன. இதனால் உள்ளூர் மட்டத்தில் மக்களின் பங்குற்றுதலை அதிகரிப்பதற்கும் அவர்களது தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொடுப்பதற்கும் மற்றும் அபிவிருத்தியை வலுப்படுத்துவதற்கும் போதுமான அதிகாரம் மற்றும் சுதந்திரம் அற்ற நிறுவனங்களாக உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்கள் செயற்படுகின்றன. இந்நிலையானது, அதிகாரப்பரவலாக்கத்தின் மூலம் உள்ளூராட்சி அரசாங்க அலகுகளுக்கு வழங்கப்படுகின்ற சட்டபூர்வமான ஆளுகை மற்றும் சுய நிர்வாகத்திற்கான உரிமை என்பன குறித்து கேள்விக்குட்படுத்துகின்றது. அந்தவகையில், இவ்வாய்வானது உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களுக்கான அதிகாரப்பரவலாக்கம் மற்றும் அதன் மூலம் கிடைக்கப்பெறும் சுயாதீனத்தன்மை என்பன உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களின் வினைத்திறனான செயற்பாட்டில் எவ்வாறு தாக்கம் செலுத்துகின்றது என்பதனை ஆய்வு செய்வதனை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. பண்புரீதியிலான முறையியலின் அடிப்படையில் உள்ளடக்கப் பகுப்பாய்வின் மூலம் இரண்டாம் நிலைத் தரவுகள் மீளாய்வுகளுக்குட்படுத்தப்பட்டு, பெறப்பட்ட தரவுகள் விவரணப்பகுப்பாய்வு முறை மூலம் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது. அத்துடன், உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்க அலகுகளுக்கான அதிகாரப்பரவலாக்க முறைமை, கட்டமைப்பு மற்றும் அதன் சுயாதீனமான தொழிற்பாடு குறித்த பொதுவான முறைமையொன்று இல்லை என்பதனையும் அவை கோட்பாட்டிற்கும் நடைமுறைக்கும் இடையே பல இடைவெளிகளை கொண்டுள்ளமையினையும் உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களுக்கான அதிகாரப்பரவலாக்கம் அரசியலமைப்பின் மூலம் உத்தரவாதப்படுத்தப்படாமை, பிரிவினைவாதம் ஏற்படும் மற்றும் மத்தியரசு பலவீனப்படுத்தப்படும் போன்ற பீதிகளினால் மிகக் குறைந்தளவான சுயாதீனத்தையே இலங்கை உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்கள் அனுபவிக்கின்றமையினையும் இவ்வாய்வு வெளிப்படுத்துகின்றது.

பிரதான சொற்கள்: உள்ளூராட்சி அரசாங்கம், அதிகாரப்பரவலாக்கம், உள்ளூர் சுயாட்சி, மத்தியரசாங்கம்

1. அறிமுகம்

உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறைமையில் அதிகாரப்பரவலாக்கம் மற்றும் சுயாட்சி என்பன குறித்த கல்வியியல் மற்றும் அரசியல் கருத்தாடல்கள் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துவருகின்றன. இதற்கு உள்ளூர் ஐனநாயகம் மற்றும் உள்ளூர் அபிவிருத்தியை வலுப்படுத்துவதற்கு அதிகாரப்பரவலாக்கம் மற்றும் சுயாட்சி என்பன அவசியமான நிபந்தனைகளாக அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றமையே காரணமாகும். இருந்தபோதிலும் இவற்றைப் பெற்றுக் கொள்வதில் உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்கள் பல்வேறு சவால்களை எதிர்நோக்குகின்றன. குறிப்பாக இவற்றால்

பிரிவினைவாதம் ஏற்படும் மற்றும் மத்தியரசு பலவீனப்படுத்தப்படும் போன்ற பீதிகளும் முக்கியமான காரணிகளாக அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றன (Kimura 2011). ஆனால் மறுதலையாகப் பார்க்கின்றபோது, பயனுள்ளதும் வினைத்திறனானதுமான உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறைமையினைக் கட்டியெழுப்புவதற்கு அதிகாரப்பரவலாக்கம் மற்றும் சுயாட்சி என்பனவற்றின் முக்கியத்துவம் உலகில் பரவலாக வலியுறுத்தப்பட்டு வருகின்றது.

அந்தவகையில், கடந்த நான்கு தசாப்தங்களாக லத்தீன் அமெரிக்கா, ஆபிரிக்கா மற்றும் ஆசியாவில் வளர்ச்சியடைந்து வருகின்றதொரு அம்சமாகவும் இந்நாடுகளின் இடைநிலைப் பொருளாதாரக் கொள்கைப் பரிசோதனையின் மையப்பகுதியாவும் அதிகாரப்பரவலாக்கம் காணப்படுகின்றது. Bardhan (2002) என்பவரின் வாதப்படி, “பல நாடுகள் உலகமயமாக்கலை இலக்காகக் கொண்டிருப்பதால், அதிகாரப்பரவலாக்கம் பயனுள்ள மற்றும் வினைத்திறனான ஆட்சியினையும், போதுமான பொருளாதார வளர்ச்சியையும் பெறுவதற்கான வழியை வழங்குகிறது” என அதிகாரப்பரவலாக்கத்தின் முக்கியத்துவத்தையும் சர்வதேச வளர்ச்சியினையும் சுட்டிக்காட்டுகின்றார் (p. 185).

எனவே, தற்காலத்தில் உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களில் அதிகாரப்பரவலாக்கம் மற்றும் தன்னாட்சி குறித்த கல்வியியல் கலந்துரையாடல்கள் சர்வதேச ரீதியாக அரசுகளின் கவனயீர்ப்பைப் பெற்றுள்ளன. அந்தவகையில், Bilouseac (2010) “ஓர் அரசியல் நிருவாக அமைப்பின் கீழ் மட்டங்களில் உள்ள ஏனையவர்களுக்கு அதிகாரத்தை வழங்குவதாக அதிகாரப்பரவலாக்கலை கருத்தியலாக்கம் செய்தார். மற்றும் Ink and Dean (1970) குறிப்பிடுகையில் “அதிகாரப்பரவலாக்கம் என்பது அடிமட்ட மட்டத்தில் அரசாங்கத்தின் பங்களிப்பை மேம்படுத்தும் ஒரு செயல் முறையாகும்” எனச் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர் (as cited in Kaka, 2018, p. 1).

அதேபோன்று Conyers (1983) “அதிகாரப்பரவலாக்கம் கிராமிய அபிவிருத்தி செயற்றிட்டங்களில் போதுமான திட்டமிடல் மற்றும் முகாமைத்துவத்தை உறுதிப்படுத்த வேண்டும்” என்று பரிந்துரைத்தார். எனவே மேற்கூறிய கருத்துக்களிலிருந்து, அரசின் பலவீனமான பகுதிகளை ஆட்சிக் கட்டமைப்பில் திறம்பட உள்வாங்குவதன் மூலம் அவற்றை வலுப்படுத்துவதற்கும் விரைவான பொதுச் சேவைகளை வழங்குவதற்கும் அதிகாரப்பரவலாக்கம் வழி வகுக்கின்றது. இருப்பினும், அதிகாரப்பரவலாக்கம் குறித்த கோட்பாட்டு மற்றும் நடைமுறைப் பிரயோகம் மற்றும் அதன் முக்கியத்துவம் என்பன ஆய்வாளர்களுக்கும் கொள்கைவகுப்பாளர்களுக்கும் இடையிலும் மற்றும் நாடுகளுக்கும் பிராந்தியங்களுக்கும் இடையிலும் வேறுபாட்டு செல்கின்றன.

எனினும் பொதுவாக, அதிகாரப்பரவலாக்கம் குறித்த பெரும்பாலான ஆய்வுகள் பொதுப் பொருட்கள் மற்றும் சேவைகளை வழங்குதல், அவற்றின் தரம், செலவு மற்றும் செயல்திறன் ஆகியவற்றில் அதிகவனம் செலுத்துகின்றன (International Labour Organization, 2001). இதனால் அதிகாரப்பரவலாக்கத்தின் அடிநாதமாக விளங்கும் சுயாட்சி குறித்த ஆய்வுகள் ஆழமான தேடலின் பாற்பாட்டு நிற்கின்றன. ஏனெனில் சர்வதேச அரசியலில் சுயாட்சி அல்லது தன்னாட்சி (Autonomy) குறித்த சிந்தனைகள் பெரும்பாலும் இறைமையினைக் குறிக்கும் குறியீடாகவே (Index of sovereignty) பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது (Heywood, 2000). இதற்கு, இலக்கிய மீளாய்வுகளும் வலுச்சேர்க்கின்றன. இதனால், உள்ளூர் சுயாட்சி என்பது ஒன்றையொன்று சார்ந்திருக்காத தனியான அல்லது சுதந்திரமான ஆட்சியினை குறித்து நிற்பதாக விளங்கிக் கொள்ளப்படுகின்ற வரையறை காணப்படுகின்றது.

மேலும், உலகில் அதிகரித்துள்ள இன மோதல்கள் மற்றும் பிரிவினைவாத இயக்கங்களின் செயற்பாடுகள் அதிகாரப்பரவலாக்கம் என்பது சமூக மற்றும் அரசியல் பதட்டங்களை பரப்புவதற்கும், சமூகங்களை துண்டாடுவதற்கும், தனியான அரசாங்கங்களை உருவாக்குவதற்குமான ஓர் அரசியல் கருவியாக பார்க்கப்படுகின்றது. இன்னொரு புறமாக, இவை உள்ளூர் கலாசார மற்றும் அரசியல் சுயாட்சியை உறுதி செய்வதற்கான ஓர் வழிமுறையாகவும் கருதப்படுகின்ற பல்பரிமாணப்போக்கு (Multidimensional trend) நிலை காணப்படுகின்றது. குறிப்பாக, தற்போது பன்மைத்துவ கோட்பாட்டாளர்கள் மற்றும் கொள்கை வகுப்பாளர்கள், சுயாட்சி என்பது அரசினால் பிராந்திய அல்லது உள்ளூர் அமைப்புகளுக்கு

குறிப்பிடத்தக்க சுதந்திரத்தை வழங்கும் ஒன்றில் ஒன்று தங்கியிருக்கக் கூடியதும் (Interdependence) அதேவேளை சுதந்திரமாக (Independence) செயற்படக்கூடியதுமான சமநிலைத் தலையீடுகளுடன் (Check and Balance) கூடிய ஓர் அதிகாரப்பரவலாக்க முறைமை என்றே பொருள் கொள்கின்றனர் (Heywood, 2000).

எது எவ்வாறாயினும், தற்காலத்தில் உள்ளூராட்சி அரசாங்க அலகுகளுக்கான சட்டபூர்வமான ஆளுமை மற்றும் சுய நிருவாகத்திற்கான உரிமையை அங்கீகரித்தல் என்பன உள்ளூர் மட்டத்தில் மக்களின் பங்குற்றுதலை அதிகரிப்பதற்கும் மற்றும் அவர்களது தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்கும் அவசியமானதாக மாறியுள்ளது. அந்தவகையில், இவை உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களின் கட்டமைப்பு மற்றும் செயற்திறனைத் தீர்மானிப்பதில் நேரடிச் செல்வாக்கினை செலுத்துகின்றன. இதுதொடர்பில் Zaharia & Bilouseac, (2009) குறிப்பிடுகையில் “அதிகாரப் பரவலாக்கம் மற்றும் உள்ளூர் சுயாட்சிக் கொள்கைகள், உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்கள் தாம் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் மக்களின் எதிர்பார்ப்புக்கள் மற்றும் நலன்களை நிறைவேற்றுவதில் காணப்படுகின்ற சிக்கல்களை தீர்ப்பதற்கான சிறந்த தீர்வுகளை அடையாளம் காண்பதற்கும் அவற்றை செயல்படுத்துவதற்குமான தத்துவத்தினை வழங்குகின்றன” என்கின்றனர் (p. 805). ஏனெனில், அதிகாரப்பரவலாக்கத்திற்கான அடிப்படை உள்ளூர் சுயாட்சித் தத்துவத்திலேயே தங்கியுள்ளமையினாலாகும். அந்தவகையில் இவ்வாய்வில் இலங்கையின் அதிகாரப்பரவலாக்க முறைமை, உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களின் தொழிற்பாடு மற்றும் சுயாதீனத்தன்மை குறித்த முன்னைய ஆய்வுகள் மீளாய்வு செய்யப்பட்டு ஆய்வு முடிவுகள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன.

அத்துடன், சிவில் யுத்தமொன்றை சந்தித்த இலங்கை போன்ற பல்லின சமூகங்கள் இணைந்து வாழுகின்ற நாடொன்றில் சுயாட்சி குறித்த சிறுபான்மை மக்களது அபிலாசைகளை ஒன்றிணைந்த தேசத்தினுள் தீர்ப்பதற்கு, அதிகாரப்பரவலாக்கத்தின் மூலம் உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களுக்கு பிரதேச நிருவாகம் மற்றும் உள்ளூர் அபிவிருத்தியில் மக்கள் பங்கேற்பினை உறுதிப்படுத்துவதற்கு போதுமான அதிகாரம் மற்றும் அவற்றின் சுயாதீனத்தன்மையினை உறுதிப்படுத்துதல், மற்றும் அதன் மூலம் வினைத்திறனான சேவை வழங்கலை உத்தரவாதப்படுத்தல் என்பன காலத்திற்கு பொருத்தமான வழிமுறையாக அமையும் என்ற அடிப்படையிலும் இவ்வாய்வு முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

2. ஆய்வுப் பிரச்சினை

உள்ளூர் ஜனநாயகம் மற்றும் உள்ளூர் அபிவிருத்தி குறித்த கருத்தாடல்கள் உள்ளூராட்சி அரசாங்க அலகுகளின் சட்டபூர்வமான ஆளுகை மற்றும் சுய நிருவாகத்திற்கான உரிமையை அங்கீகரிக்கின்றன. அத்துடன், இவை உள்ளூர் மட்டத்தில் மக்களின் பங்குற்றுதலை அதிகரிப்பதற்கும் மற்றும் அவர்களது தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்கும் அவசியமானதாகும் என வலியுறுத்துகின்றன. இதனால், உள்ளூர் மட்டத்தில் உள்ளூராட்சி நிறுவனங்கள் உருவாக்கப்பட்டு அவற்றிற்கு அதிகாரம் பரவலாக்கப்படுகின்றது. இருப்பினும் உள்ளூர் மட்டத்தில் அரசியல் மற்றும் அபிவிருத்தி செயன்முறைகளில் ஈடுபடுகின்ற போது உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்கள் பல்வேறு வரையறைகளுக்குப்பட்டே செயற்படுகின்றன. இது குறித்த முன்னைய ஆய்வுகளும் உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறைமை, அவற்றின் அதிகாரம், சேவை வழங்கல் மற்றும் வினைத்திறன் என்பவற்றிற்கே பெரிதும் முன்னுரிமை அளிப்பதுடன், அவற்றிற்கு அடிப்படையான உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களின் சுயாதீனத்தன்மை குறித்த ஆய்வுகள் மிக குறைவாகவே காணப்படுகின்றமையினை கருத்திற் கொண்டு இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்படுகின்றது.

3. ஆய்வு நோக்கம்

இவ்வாய்வானது இலங்கையில் உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களுக்கான அதிகாரப்பரவலாக்கம் மற்றும் சுயாதீனத்தன்மை என்பன அவற்றின் வினைத்திறனான செயற்பாட்டில் எவ்வாறு தாக்கம் செலுத்துகின்றது என்பது குறித்து ஆய்வு செய்வதனை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. மேலும், உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களின் சுயாதீனமான செயற்பாட்டிற்கு தடையாக அமைந்துள்ள

காரணிகளையும் அவற்றால் உள்ளூர் ஜனநாயகம் மற்றும் உள்ளூர் அபிவிருத்தி செயல் முறைகளின் மீது ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள எதிர்மறையான விளைவுகளையும் ஆய்வு செய்கிறது.

4. ஆய்வு முறையியல்

இது ஒரு பண்புரீதியிலான ஆய்வாகும். இரண்டாம் நிலைத்தரவுகள் உள்ளடக்கப்படுகின்ற மூலம் மீளாய்வுகளுக்குட்படுத்தப்பட்டு சேகரிக்கப்பட்ட தரவுகள், விபரணப்பகுப்பாய்வு முறையின் மூலம் முன்வைக்கப்படுகின்றன. உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களின் அதிகாரப்பரவலாக்க முறைமை, தொழிற்பாடு மற்றும் சுயாட்சி குறித்த சர்வதேசரீதியான கோட்பாட்டு மற்றும் இலங்கை குறித்த நடைமுறைரீதியான 30 க்கும் மேற்பட்ட முன்னைய ஆய்வுகள் மீளாய்வு செய்யப்பட்டு முடிவுகள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. இதற்காக கிடைக்கப்பெற்ற முன்னைய ஆய்வுக் கட்டுரைகள், நூல்கள், சஞ்சிகைகள், அறிக்கைகள் மற்றும் இணையத்தரவுகள் என்பன பிரதான மூலங்களாக பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

5. முடிவுகளும் கலந்துரையாடலும்

1980களின் பின்னர், உலக வங்கி மற்றும் சர்வதேச அபிவிருத்தி வங்கி போன்ற சர்வதேச முகவர் அமைப்புகள் அபிவிருத்திக்கு பங்களிக்கும் நல்லாட்சியின் கூறுகளில் ஒன்றாக அதிகாரப் பரவலாக்கத்தை ஊக்குவித்து வருகின்றன (Rondinelli and Cheema, 1983 as cited in Lameck, 2017, p. 12). அதுமட்டுமன்றி, ஒரு நாடு மத்திய அரசாங்கத்தை மட்டுமல்லாது பல்வேறு இனங்களையும் உள்ளடக்கிய உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களையும் கொண்டுள்ளது. இதனால், அதிகாரப்பரவலாக்கம் என்பது அபிவிருத்தியடைந்துவரும் நாடுகளில் மட்டுமன்றி அபிவிருத்தியடைந்த நாடுகளிலும் கவனத்திற் கொள்ளப்படுவதாகக் காணப்படுகின்றது. இதனால், அண்மைக் காலத்தில் சர்வதேச ரீதியாக ஒருமித்த கவனயீர்ப்பினைப் பெற்ற கருத்துக்களில் ஒன்றாகவும் உள்ளூராட்சி மற்றும் ஜனநாயகமாக்கலின் பிரதானமான தூண்களில் ஒன்றாகவும் அதிகாரப்பரவலாக்க முறைமை மற்றும் சுயாட்சி என்பன காணப்படுகின்றன (Kimura, 2011, p. 217). இது உள்ளூர் மட்டத்தில் வரையறுக்கப்பட்ட நோக்கத்தின் அடிப்படையில் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவிலான செயல்பாடுகளை நிறைவேற்றுவதற்கான ஜனநாயக அதிகாரப்பரவலாக்கத்தின் ஒரு அமைப்பாகும் (Krishnamohan, 2016, p. 16). மற்றும் Smith (1998) என்பவரது கருத்துப்படி, “அதிகாரப்பரவலாக்கம் என்பது அடிப்படையில் மத்தியரசாங்கத்திற்கும் உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்திற்கும் இடையிலான உறவு” ஆகும் (as cited in Kimura, 2011, p. 220).

இதனடிப்படையில், ஜனநாயக ஆட்சிமுறையின் கீழ் உள்ளூர் அபிவிருத்தி, நிருவாகம், பங்குபற்றுதல் மற்றும் பொதுச்சேவைகளை வழங்குதல் போன்ற விடயங்களை மேம்படுத்துவதற்கு உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தில் அதிகாரப்பரவலாக்கம் குறித்த ஆய்வு பிரதான இடத்தைப் பெறுகின்றது. Isufaj (2014) என்பவரது ‘Decentralization and the Increased Autonomy in Local Governments’ என்ற ஆய்வின்படி, உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தில் அதிகாரப்பரவலாக்கம் என்பது ஒரு நாட்டின் ஜனநாயக வளர்ச்சிக்கு மிக முக்கியமான செயல்முறையாகும். மத்திய அரசிலிருந்து உள்ளூர் மட்டத்திற்கு மேற்கொள்ளப்படும் அரசியல் அதிகாரப் பகிர்வு, நிதி மற்றும் தீர்மானமெடுத்தல் செயல்முறை அதிகாரப்பரவலாக்கம் என வரையறுக்கின்றார். பெரும்பாலும், இவ்வாறான அதிகாரப்பரவலாக்கம் குறித்த சீர்திருத்தங்கள் உலகெங்கிலும் ஜனநாயகத்தை நீட்சியடைச் செய்துள்ளது. குறிப்பாக அபிவிருத்தியடைந்து வரும் நாடுகளிலும் மற்றும் ஆழமான அரசியல் மாற்றங்களுக்குட்பட்டு வரும் நாடுகளிலும் இவை கிட்டத்தட்ட ஜனநாயகமாக்கப்பட்டுள்ளன என வாதிடுகின்றார். எனினும், இவ்வாறு உள்ளூர் மட்டத்திற்கு அதிகாரத்தை மாற்றுகின்ற இந்த முக்கியமான செயல்முறையே அதனைப் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்வதையும் கடினமானதாக மாற்றுவதாக விமர்சிக்கின்றார்.

இருந்தபோதிலும், அதிகாரப்பரவலாக்க சிந்தனையின் முன்னோடியாக விளங்குகின்ற Tiebout (1956) “அதிகாரம் பரவலாக்கப்பட்ட முறைமையினுள் வளங்களை பயனுறுதிவாய்ந்த வகையில் பகிர்ந்தல் மற்றும் உள்ளூர் அமைப்புக்களிடையேயான போட்டி என்பனவற்றின் ஊடாக

அடையக்கூடிய செயல்திறன் மூலமே உறுதியான பொருளாதார வளர்ச்சியை மேம்படுத்தல், சமத்துவம், பொறுப்புக்கூறுதல் மற்றும் உள்ளூர் ஜனநாயகத்தை வலுப்படுத்த முடியும்” (as cited in Chaminda, 2014, p. 3) என்கிறார். அதேபோன்று, Rondinelli and Cheema (1998) ஆகியோர் குறிப்பிடுகையில், அரிதான வளங்களைப் பயன்படுத்துவதில் செயல்திறனை அதிகரிப்பதற்காக, அரசாங்கத்தின் கீழ் அடுக்குகளுக்கு தீர்மானமெடுக்கும் அதிகாரத்தை மத்திய அரசாங்கம் பரவலாக்குவது அவசியம் (as cited in Lameck, 2017, p. 12) என்கின்றனர். இதனால் இன்றைய அரசுகள் நிருவாக முறைமை, அபிவிருத்தி தந்திரோபாயங்கள் மற்றும் ஜனநாயக செயல்முறைகளை மத்தியிலிருந்து மக்களுக்கு அருகாமையில் கொண்டு செல்வதற்கான கருவியாக, உள்ளூர் மட்டத்திலான அலகுகளுக்கு அதிகாரத்தை பரவலாக்குகின்ற செயல்முறையினைக் கையாளுகின்றன.

இதனை Jutting (2004) என்பவர், “அதிகாரப்பரவலாக்கம் மக்களுக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் இடையிலான நெருக்கத்தை அதிகரிக்கும், மேலும் உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களின் பதிலளிப்பு மற்றும் பொறுப்புக்கூறுதலுக்கும் பங்களிக்கும்” (as cited in Lameck, 2017, p. 12) என குறிப்பிடுகின்றார். மேலும், Isufaj (2014) அதிகாரப்பரவலாக்கம் சமுதாயத்தில் நேரடி விளைவுகளை ஏற்படுத்தும் எனவும் முக்கியமான தீர்மானங்களை மேற்கொள்வதில் பிரஜைகளின் பங்கேற்பு மட்டத்தினை அதிகரிக்கும் எனவும் குறிப்பிடுகின்றார். அதுமட்டுமன்றி, ஜனநாயகமயமாக்கலின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாக, தீர்மானம் எடுத்தல் செயல்முறையில் மக்களின் பங்கேற்பினை வலுப்படுத்துவதன் அதிகாரப்பரவலாக்கம் நெருக்கமாக இணைக்கப்பட்டுள்ளது என வாதிடுகின்றார்.

அந்தவகையில், முன்னைய ஆய்வுகளின்படி, உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களுக்கான அதிகாரப்பரவலாக்க முறைமை மற்றும் அதன் முக்கியத்துவம் குறித்து அதிக கவனம் செலுத்தப்பட்டுள்ளது. அதுமட்டுமன்றி, ஆட்சி நடவடிக்கைகளுடன் தொடர்புபட்ட பல பிரச்சினைகளுக்கு அதிகாரப்பரவலாக்க செயல்முறை தீர்வாகவும் முன்வைக்கப்படுகின்றது (Rondinelli and Cheema, 1983, 2007; Bardhan, 2002; Oberst, 2003; Zaharia, & Bilouseac, 2009; Zhou, 2009; Isufaj, 2014; Fowsar, 2017; Lameck, 2017; Navaratna-Bandara, 2017; Kaka, 2018). அதேவேளை, மேற்படி ஆய்வுகளில் இக்கொள்கை மீதான பல விமர்சனங்களும் முன்வைக்கப்படுகின்றமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. குறிப்பாக வினைத்திறன்ற சேவை வழங்கல், குறைபாடான நிருவாக மற்றும் நிதி அதிகாரப்பரவலாக்கம், ஊழல், பாரபட்சம், மத்தியரசில் பெருமளவில் தங்கியிருத்தல் மற்றும் கட்டுப்பாட்டிற்குட்படல் உள்ளிட்டவை சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றன.

Shah (2000) என்பவரது கருத்துப்படி, “ஊழல் உள்ளூர்மயப்படுத்தப்படல், குறைபாடான உள்ளூர் சேவைவழங்கல், ஆட்சிமுறையானது உள்ளூர் அரசியல் உயர்குழாமினரின் ஆதிக்கத்திற்குட்படல், சமத்துவமற்றதன்மை பரவலாக்கப்படல் மற்றும் ஸ்திரமற்ற அரசியல்” போன்ற அதிகாரப்பரவலாக்கத்துடன் தொடர்புடைய பல பிரச்சினைகள் தொடர்ந்தும் ஆய்வாளர்களால் அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றன (cited in Chaminda, 2014, p. 4). இது தொடர்பிலான Kimura (2011) வின் கருத்துப்படி, அபிவிருத்தியடைந்துவரும் நாடுகளில் உண்மையான அதிகாரப்பரவலாக்கம் என்பது இன்னும் அதனுடைய குழந்தை மட்டத்தில் உள்ளது மற்றும் யதார்த்தத்திலிருந்து கோட்பாடு பலவீனமாக உள்ளது என விமர்சிக்கின்றார் (p. 220).

இத்தகைய தொடர்ச்சியான அதிகாரப்பரவலாக்கத்தின் மீதான விமர்சனங்கள் அதிகாரப்பரவலாக்கத்தை அர்த்தப்படுத்தக்கூடிய அதனுடன் இணைந்த சுயாட்சி குறித்த கருத்தியல் தொடர்பான ஆய்வாளர்களின் கவனயீர்ப்பைப் பெற்றது. எனினும் ஏலவே பல்வேறு துறைகளில், நிறுவனங்களின் சுயாட்சி குறித்த சிந்தனைகள் முன்வைக்கப்பட்டபோதும், “உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களின் சுயாதீனமான செயற்பாடுகளின் மூலமே வினைத்திறனான உள்ளூராட்சி சாத்தியமாகும்” என்பது பல்வேறு தரப்பினராலும் வலியுறுத்தப்பட்டது (Zhou, 2009; Kimura, 2011; Sayan, & Övgün, 2014; Isufaj, 2014; Uyangoda, 2015; Vijesandiran, & Ramesh, 2016; Navaratna-Bandara, 2017). குறிப்பாக, Sayan & Övgün (2014) பொது நிருவாக இலக்கியங்களில் அதிகம் விவாதிக்கப்பட்டு, பல ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்ட கருத்துகளில் ஒன்றாக சுயாட்சி

குறித்த சிந்தனைகள் காணப்படுவதாக குறிப்பிடுகின்றனர். ஏனெனில் உயர் செயல்திறன் கொண்ட நிறுவனங்களுக்கு தெளிவான அதிகாரம், போதுமான சுயாட்சி, நிதி மற்றும் மனித வளங்கள் மற்றும் நேரடியான பொறுப்புக்கூறல் என்பன வேண்டப்படுகின்றது (Zhou, 2009).

மேலும், சுயாட்சி என்பது அதிகாரப்பரவலாக்கக் கொள்கையின் மீது நிறுவப்பட்டு ஒழுங்கமைக்கப்பட்டதாகும் (Zaharia & Bilouseac, 2009). அதேவேளை அதிகாரப்பரவலாக்கம் மற்றும் உள்ளூர் சுயாட்சி என்பன பிரஜைகள் தங்களுடைய சொந்த பிரச்சினைகளை தீர்ப்பதில் பங்கேற்பதற்கான ஒரு திறந்த தன்மையை ஏற்படுத்துகின்றது. இது உள்ளூர் பொது நிர்வாகங்களுக்கும் சமூகத்திற்கும் மற்றும் ஆட்சி செய்பவர்களுக்கும் ஆளப்படுபவர்களுக்கும் இடையே நெருக்கமான தொடர்புகளை ஏற்படுத்துவதற்கும் ஆதரவளிக்கிறது (Cerciumaru, 2005 as cited in Zaharia & Bilouseac, 2009, p. 806).

எனவே, உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தால் உள்ளூர் சுயாட்சியைப் பயன்படுத்துவது என்பது ஒரு அதிகாரம் பரவலாக்கப்பட்ட நிருவாக அமைப்பில் மட்டுமே சாத்தியமாகும். இன்னொரு வகையில் பார்க்கின்றபொழுது, உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களுக்கு பரந்த சுயாட்சியை வழங்குகின்ற ஒரே விடயமாக அதிகாரப்பரவலாக்கமே காணப்படுகின்றது. இது அவர்களின் உள்ளூர் பிரச்சினைகளை தீர்மானிக்கும் உரிமையாக விளங்கிக்கொள்ளப்படுகிறது (Zaharia & Bilouseac, 2009). இருப்பினும், உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தின் சுயாட்சி என்பது குறித்து சர்வதேச ரீதியாக பொதுவான கருத்து இல்லை. அதுமட்டுமன்றி, உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்திற்கு வழங்கப்பட வேண்டிய சுயாட்சியின் அளவு, அது எவ்வாறான விடயங்களில் வழங்கப்பட வேண்டும் மற்றும் அதில் செல்வாக்கு செலுத்தும் காரணிகள் என்பன குறித்த சர்வதேச ரீதியான ஒருமைப்பாடற்ற நிலையே உள்ளது. எனினும், அமெரிக்கா மற்றும் ஐரோப்பா உள்ளிட்ட நாடுகளில் உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தின் சுயாதீனத்தன்மை என்பது உள்ளூர் சுயாட்சி (Local Autonomy) குறித்த எண்ணக்கருவின் ஓர் பகுதியாக பார்க்கப்படுகின்றது.

அந்தவகையில், U.S. Advisory Commission on Intergovernmental Relations (1993) அறிக்கையின்படி, அரசின் கட்டுப்பாடு மற்றும் உள்ளூர் சுயாட்சி ஆகிய இரண்டு ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்ட அம்சங்களை, எவ்வாறு சமப்படுத்தல் என்ற விவாதத்தில் உள்ளூர் அரசாங்கங்களின் சுயாதீனமான செயற்பாடுகள் குறித்த பார்வை முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. இதன்படி, உள்ளூர் அரசாங்கப் பாரம்பரியம் மூலம் உள்ளூர் சுயாட்சியினை பலப்படுத்தவும் ஊக்குவிக்கவும் முடியும்.

மேலும், இவ்வறிக்கையின்படி, உள்ளூர் அரசாங்க சுயாட்சி என்பது நான்கு அடிப்படை பகுதிகளில் (பிரிவுகளில்) விளக்கப்பட்டுள்ளது: (1) கட்டமைப்பு - அரசாங்க மற்றும் உள்ளக அமைப்பின் வடிவத்தை நிர்ணயித்தல் (2) தொழிற்பாடு - அவர்கள் செய்யும் செயல்பாடுகளை தேர்வு செய்தல் (3) நிதி - வருவாயினைத் திரட்டுதல், கடன் வாங்குதல் மற்றும் செலவு செய்தல் (4) பணியாளர்கள் - தங்கள் ஊழியர்களின் எண்ணிக்கை, வகைப்பாடு மற்றும் வேலைவாய்ப்பு நிபந்தனைகளைத் தீர்மானித்தல் (p. 1) என்பனவாகும். மேலும், இது தொடர்பில், Wanasinghe (1999), உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களின் செயற்பாட்டில் மூன்று விடயங்களுடன் சுயாட்சியினை தொடர்புபடுத்துகின்றார்: (1) நிதி வளங்களை ஒன்றுதிரட்டுதல் (2) பணியாளர்கள் முகாமைத்துவம் குறித்த அனைத்து விடயங்கள் (3) உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களின் கீழ் மேற்கொள்ளப்படுகின்ற செயற்பாடுகளுடன் தொடர்புபட்ட சட்டம் மற்றும் விதிமுறைகளை உருவாக்குதல் என்பனவாகும். எவ்வாறிருப்பினும், மேற்படி உள்ளூர் அரசாங்க சுயாட்சி குறித்த விடயங்கள் அனைத்திலும் மிகக்குறைந்தளவான சுயாதீனத்தையே உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்கள் அனுபவிக்கின்றன (p. 18).

மேலும், Isufaj (2014) உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களின் சுயாட்சி பற்றி குறிப்பிடுகையில், “உள்ளூராட்சி அரசாங்க அலகுகளுக்கு சுயாட்சி வழங்குவது அவர்கள் தங்களைத் தாங்களே ஆளுகின்ற சுயாட்சி அமைப்புக்களாக மாற்றுகிறது. குறிப்பாக, அல்பேனியாவின் 1998 ஆம் ஆண்டு புதிய அரசியலமைப்பில் மத்திய அரசாங்கத்தின் ஒரு பகுதியாக அதிகாரப்பரவலாக்க கொள்கை, சுயாதீனத்தன்மை, சட்டரீதியான தன்மை மற்றும் ஒத்துழைப்பு என்பனவற்றின் அடிப்படையில் உள்ளூராட்சி அரசாங்கம் உருவாக்கப்பட்டிருந்தது. அதன்பின்னர் உள்ளூர் நிதி

வருவாயின் சுயாதீனத்தன்மை படிப்படியாக அதிகரித்தபோது வெளிப்படைத்தன்மை, வினைத்திறன் மற்றும் பொறுப்பக்கூறலின் மேம்பட்ட செயல்திறன்களை அவதானிக்க முடிந்துள்ளது” என்கிறார் (p. 459). மேலும், Yusoff, Sarjoon, and Hassan (2016), அதிகாரப்பரவலாக்கம் உள்ளூர் மட்டத்தில் ஜனநாயகத்தை பலப்படுத்துவதற்கும், சுயாட்சியை வலுப்படுத்துவதற்கும், மக்களின் பங்கேற்பை அதிகரிப்பதற்கும், அபிவிருத்தியை மேம்படுத்துவதற்கும், சேவை வழங்கலை விருத்தி செய்வதற்குமான ஒரு பொறிமுறையாகக் காணப்படுகிறது என்பதனை தமது ஆய்வின் மூலம் வெளிப்படுத்துகின்றனர்.

Kimura (2011) என்பவரது கருத்துப்படி, உள்ளூராட்சி என்பது அதிகாரப்பரவலாக்கம் அல்லது சுயாட்சியின் கட்டமைப்பின் கீழ், உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களினால் நல்லாட்சி ஊக்குவிக்கப்படுவதாகும். இவரது வாதத்தின்படி, நல்லாட்சி, அரசின் அபிவிருத்தி மற்றும் ஜனநாயகமயப்படுத்தல் என்ற மூன்று அம்சங்களினதும் முக்கியமான தூணாக உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தின் அதிகாரப்பரவலாக்கம் மற்றும் சுயாட்சி என்பன காணப்படுகின்றன. மற்றும் உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தின் கருத்து குறித்து நோர்வே சூழலைப் பற்றி விவாதித்த Johansen (1965), வரிச் சட்டத்தின் ஊடாக தங்கள் நடவடிக்கைகளுக்கு நிதியளிப்பதற்கான நகராட்சிகளின் வசதி சுயாட்சியைப் பேணுவதில் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது என்று கூறுகின்றார் (as cited in Sepalika Nayanie, 2010, p. 33). எவ்வாறாயினும் தற்போதைய உலகில் சட்டவாக்கம் மற்றும் நடைமுறைரீதியான பல்வேறு வரையறைகள் காரணமாக சுயாதீனமான உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களின் செயற்பாடு நடைமுறையில் இல்லை (Sepalika Nayanie, 2010, p. 33). அதுமட்டுமன்றி, அதிகாரப்பரவலாக்கம் பல உள்ளூர் ராஜ்யங்களை (தனி அரசுகளை) உருவாக்கும் எனும் வாதங்கள் உள்ளதாகவும் Kimura (2011) குறிப்பிடுகின்றார்.

எனவே முன்னைய ஆய்வுகளின்படி, உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்க அலகுகளுக்கான அதிகாரப்பரவலாக்க முறைமை, கட்டமைப்பு மற்றும் அதன் தொழிற்பாடு குறித்த பொதுவான முறைமையொன்று இல்லை என்பதும் அவை கோட்பாட்டிற்கும் நடைமுறைக்கும் இடையே பல இடைவெளிகளை கொண்டுள்ளமையும் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. மேலும், பல ஆய்வுகள் உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறைமையின் குறைபாடுகள் மற்றும் அதன் செயல்திறன் மற்றும் நிதி ரீதியான சுயாதீனத்தன்மையின் அவசியம் குறித்தே அதிகளவில் ஆய்வு செய்துள்ளன. ஆனால் மேற்படி ஆய்வுகளில் தற்கால உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களின் கட்டமைப்பு மற்றும் தொழிற்பாடுகளில் உள்ளூர் சுயாதீனத்தன்மை எவ்வாறான தாக்கம் செலுத்துகின்றது என்பது குறித்த பார்வை அதிகளவில் கவனத்திற் கொள்ளப்படவில்லை.

அந்தவகையில், இதனைத்தொடர்ந்து இலங்கையின் அதிகாரப்பரவலாக்கமுறைமை, அதன் செயல்முறை மற்றும் சுயாட்சி குறித்த நடைமுறை ரீதியான இலங்கை குறித்த ஆய்வுகள் மீளாய்வு செய்யப்படுகின்றன.

பல அபிவிருத்தியடைந்துவரும் நாடுகளில் காணப்படுகின்ற மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட நிருவாக முறைமை என்பது காலனித்துவ மரபு என்று ஆய்வாளர்களால் வாதிடப்படுகின்றது (Rondinelli and Cheema, 1998; Wanasinghe, 1999; Oberst, 2003; Fernando, n.d.). சுதந்திரம் அடைந்த பின்னரும் முன்னாள் காலனித்துவ நாடுகள் மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட முறைமையினை தேசத்தைக் கட்டியெழுப்புவதற்கான கருவியாகவும் பொது நலன்களை சமமாக விநியோகிக்கக்கூடிய கருவியாகவும் கருதி தக்கவைத்துக்கொண்டன (Lameck, 2017).

அந்தவகையில், Oberst (2003) இன் “இலங்கையில் அதிகாரப்பரவலாக்கம் மற்றும் உள்ளூராட்சி அரசாங்கம்” என்ற கட்டுரையில் குறிப்பிடுவதன்படி, “இலங்கையின் அரசாங்க நிருவாகம் மிகவும் மத்தியமயப்படுத்தப்பட்டதாகும். காலனித்துவகால மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட நிருவாகமுறைமை அதன் தன்மையில் எதனையும் இழக்காத வகையில் காலனித்துவத்திற்கு பின்னரான நிருவாகமுறையாக வளர்ச்சியடைந்துள்ளது” எனக் குறிப்பிடுகின்றார் (p. 124). மேலும் இவரது வாதப்படி, காலனித்துவ காலத்தில் இலங்கையர்களுக்கு வரையறுக்கப்பட்ட ஜனநாயக ஆட்சிமுறையினை வழங்குவதற்காக பிரித்தானிய நிருவாகிகளால் உருவாக்கப்பட்ட மாநகரசபை

மற்றும் நகரசபை முறைமையே காலணித்துவத்திற்கு பின்னர் உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களாக உருவாகியுள்ளன.

எனவே, சுதந்திரமானது பிரித்தானிய உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறைமையின் பொதுவான வடிவமைப்பை மாற்றவில்லை. மாறாக, இந்நிலை 1980 வரை தொடர்ந்திருந்தமையினை இலங்கையின் உள்ளூராட்சி அரசாங்கமுறைமை மற்றும் அதிகாரப்பரவலாக்கம் குறித்த ஆய்வுகள் வெளிப்படுத்துகின்றன (Oberst, 2003; Leitan, 2015; Yusoff, Sarjoon, and Hassan, 2016; McIntosh, 2018; Gunawardena, 2018). இது பற்றி Leitan (2015) குறிப்பிடுகையில், “1948 முதல் 1980 வரையான காலப்பகுதியில் உள்ளூராட்சி நிறுவனக்கட்டமைப்பில் பாரிய மாற்றங்கள் எதுவும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. இருப்பினும், 1981 இல் உருவாக்கப்பட்ட மாவட்ட அபிவிருத்தி சபை முறைமை உள்ளூராட்சி நிறுவனக் கட்டமைப்பில் ஒரு பிரதானமான மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது” எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

எனினும், இக்காலகட்டத்தில் உள்ளூராட்சி நிறுவனக் கட்டமைப்பில் சீர்திருத்தங்களை மேற்கொள்ளும் நோக்கில் ஆணைக்குழுக்கள் நிறுவப்பட்டு சீர்திருத்தங்கள் முன்வைக்கப்பட்டன. குறிப்பாக 1953 இல் நியமிக்கப்பட்ட சொக்சி ஆணைக்குழு (Choksy Commission) குறிப்பிடத்தக்கதாகும் (Hetiarachcy, 2015; Leitan, 2015). இவ்வாணைக்குழு உள்ளூராட்சிக் கட்டமைப்பில் பரந்தளவிலான திருத்தங்களை பரிந்துரைத்ததுடன் உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கான அதிகாரம் மற்றும் பொறுப்புக்களை அதிகரிப்பதற்கான முன்மொழிவுகளையும் முன்வைத்தது. எனினும் மேற்படி ஆணைக்குழுவின் பரிந்துரைகள் நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை.

இதனைத்தொடர்ந்து, 1970 களில் இருந்து மாறி மாறி ஆட்சிக்கு வந்த இலங்கையின் இரு பிரதான கட்சிகளும் அபிவிருத்தி நிருவாக அதிகாரப்பரவலாக்கம் குறித்த சீர்திருத்தங்களை மேற்கொள்ள ஆரம்பித்தன. அந்தவகையில் 1970 களின் ஆரம்பத்தில் சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சியின் பாரளுமன்ற உறுப்பினர்களால் அவர்களது தொகுதிகள் நிருவகிக்கப்படுவதற்காக ‘பரவலாக்கப்பட்ட பாதீடு (Decentralized Budget)’ எனப்படும் உள்ளூர் தொகுதி மானியங்களை உருவாக்க முனைந்தனர். இதனூடாக மாவட்ட அபிவிருத்திக்காக ஒதுக்கப்பட்ட நிதி மாவட்ட நிர்வாகத்தால் மாவட்ட அரசியல் அதிகாரசபையின் மேற்பார்வையில் நிர்வகிக்கப்பட இருந்தது (Martir, 2002).

மேலும், 1977 இல் ஆட்சிக்கு வந்த ஐக்கிய தேசிய கட்சி அரசாங்கத்தினால் இந்த அமைப்புமுறை மாற்றியமைக்கப்பட்டதுடன், நிர்வாக பரவலாக்கத்தின் மற்றொரு வடிவமான மாவட்ட அமைச்சர் முறையை அறிமுகப்படுத்தியது. மேலும், அதற்கான நிதியின் அளவும் அதிகரிக்கப்பட்டது (Martir, 2002; Oberst, 2003). இதற்கு நியமிக்கப்பட்ட மாவட்ட அமைச்சர்கள் மாவட்டங்களில் உள்ள அனைத்து அபிவிருத்தித் திட்டங்களையும் வழிநடத்தினர். இந்த முறை மாவட்ட அளவில் அபிவிருத்தித் திட்டங்களின் ஒருங்கிணைப்பை வலுப்படுத்தியது. எனினும் உள்ளூர் அபிவிருத்தி மற்றும் நிருவாகத்தை அரசியல்மயமாக்கியதுடன் வெற்றிகரமானதாகவும் அமையவில்லை. இதற்கு பிரதான காரணம் பெரும்பாலான பாரளுமன்ற உறுப்பினர்கள் அவர்களது தொகுதி மக்களை கருத்திற்கொள்ளாமல் அபிவிருத்தி நிருவாகம் தொடர்பான தீர்மானங்களை மேற்கொண்டமையாகும் (Oberst, 2003).

இதனால், 1981 இல் உருவாக்கப்பட்ட மாவட்ட அபிவிருத்தி சபை முறையின் மூலம் பாரளுமன்ற உறுப்பினர்களின் கைகளில் இருந்து உள்ளூர் அபிவிருத்தி மற்றும் நிருவாக செயன்முறை விடுவிக்கப்பட்டது. இது திறந்ததன்மை மற்றும் பொறுப்புக் கூறல் என்பனவற்றை அதிகரித்த போதிலும் தொடர்ந்தும் குறிப்பிட்ட பிரதேச பாரளுமன்ற உறுப்பினர்கள் இதன் உறுப்பினர்களாகக் காணப்பட்டமை பெரும் குறைபாடாகும். இதுபற்றி Krishnamohan (2016) “மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகளின் செயல்திறன் எதிர்பார்ப்புகளுக்கு ஏற்றதாக அமைந்திருக்கவில்லை” (p. 16) எனவும் Fernando (n.d.), “உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறைமையில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய மாவட்ட அபிவிருத்தி சபை முறைமை முழுமையாகத் தோல்வியடைந்தது. உண்மையில் 1981 மற்றும் 1987 க்கு இடையிலான காலம் வெற்றிடம் மற்றும் சிதைவின் காலம்” (p. 7) எனவும் விமர்சிக்கின்றனர்.

மேற்படி இரு அதிகாரப்பரவலாக்க முயற்சிகளும் குறைந்தளவிலான நிதிப்பரவலாக்கத்தினாலும் மக்கள் பங்குபற்றுதல்களுக்கான வாய்ப்பு குறைவாகக் காணப்பட்டதனாலும் மற்றும் உள்ளூர் சுயாட்சி உறுதிப்படுத்தப்படாமையாலும் தடைப்பட்டன. குறிப்பாக, விரிவான வரிவிதிப்பு அதிகாரங்களைக் கொண்ட பரவலாக்கப்பட்ட பாதீடு மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகளுக்கு வழங்கப்படாமையும் அதனால் மத்தியரசாங்கத்தில் வளங்களுக்காக தங்கியிருக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டமையும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

மேலும், Harry Blair (1997) என்பவர், “வரலாற்றுரீதியாக, அதிகாரப்பரவலாக்க முயற்சிகள் பெரிய வெற்றிகளை அனுபவிக்கவில்லை எனவும் இதற்கு இரண்டு பிரதான காரணங்களையும் முன்வைக்கின்றார். ஒன்று உண்மையான அதிகாரத்தை உள்ளூர் மட்டத்திற்கு வழங்க மத்திய அரசுகள் உண்மையிலேயே விரும்பவில்லை. மற்றையது குறிப்பிடத்தக்க அதிகாரம் பகிர்ந்தளிக்கப்படும்போது, அதனால் கிடைக்கப்பெறும் நன்மைகளின் விகிதாசார பங்கு பெரும்பாலும் உள்ளூர் உயரடுக்கினரால் கைப்பற்றப்படுகிறது” என்பதாகும் (as cited in Kimura, 2011, p. 218). இவ்விரண்டு பண்புகளையும் சுதந்திரத்திற்கு பின்னரான இலங்கையின் மேற்படி சூழமைவுகள் மிகத் தெளிவாக வெளிக்காட்டுகின்றன.

மேலும், 1970 களில் இருந்து கொண்டுவரப்பட்ட சீர்திருத்தங்கள் பிரதேச அபிவிருத்தியில் மக்களின் எதிர்பார்ப்புக்களை பூர்த்தி செய்வதில் தோல்வியடைந்தமையினால் அக்குறைபாடுகளை நிவர்த்தி செய்யும் நோக்கில், 1987 ஆம் ஆண்டின் 15 ஆம் இலக்க பிரதேச சபைச் சட்டத்தின் கீழ் பட்டினசபைகள் மற்றும் கிராம சபைகளுக்கு பதிலாக பிரதேச சபைகள் உருவாக்கப்பட்டன. அபிவிருத்தியில் பின்தங்கிய கிராமப்புறங்களில் காணப்பட்ட பல கிராம சபைகள் இணைக்கப்பட்டு ஒரு பிரதேச சபை உருவாக்கப்பட்டது. இவை மாநகர மற்றும் நகர சபைகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட பகுதிகளுக்கு வெளியே உருவாக்கப்பட்டன. இதனால் பிரதேச சபைகளின் எண்ணிக்கை குறைக்கப்பட்டதுடன் பரம்பரை அடிப்படையில் கிராமங்களில் செல்வாக்குப் பெற்ற தலைவர்களின் செல்வாக்கும் குறைக்கப்பட்டது. இதனால் உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்கள் அதிகளவில் மக்களுக்கு பொறுப்புக்கூறக்கூடிய சாதகமான நிலை தோற்றுவிக்கப்பட்டது. ஆயினும், பல கிராமசபைகள் இணைக்கப்பட்டு பரப்பளவில் பெரியதாக உருவாக்கப்பட்ட சபைகளில் சிறிய கிராமங்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் குறைந்தளவான சனத்தொகையினைக் கொண்ட மக்களின் பிரதிநிதித்துவம் குறைவடைந்ததுடன் அதன் விளைவாக அவர்களின் செல்வாக்கும் சபை நடவடிக்கைகளில் வீழ்ச்சியடைந்தது (Oberst, 2003).

இது தொடர்பில், Wiswa Warnapala (1993) குறிப்பிடுகையில், கிராம சபை முறைமையின் கீழ் கிராமங்கள் இல்லாத சில பகுதிகள் உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தால் பிரதிநிதித்துவம் செய்யப்படவில்லை (as cited in Oberst, 2003) என்கிறார். மேலும், பெருமளவான கிராம சபைகள் சிறிலங்கா சுதந்திர கட்சியினால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டன. இதனால் ஐக்கிய தேசிய கட்சி அரசாங்கம் தமது செல்வாக்கினை அதிகரிப்பதற்காக பல கிராம சபைகளை அமைத்து பிரதேச சபைகளை உருவாக்கி அவற்றை தமது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டுவந்தன. அதுமட்டுமன்றி 1987 இல் உருவாக்கப்பட்ட பிரதேசசபைகளுக்கான தேர்தல் 1991 வரை நடைபெறவில்லை. இதனால் கிராம சபை முறைமை அதிகாரப்பரவலாக்க முயற்சி என்பதற்கு அப்பால் ஓர் அரசியல் செயற்பாடாகவே நோக்கப்படுகின்றது (cited in Oberst, 2003) என விமர்சிக்கின்றார்.

அந்தவகையில், நிகழ்கால இலங்கையில் பல்மட்ட உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறைமையே தொடர்ந்தும் பின்பற்றப்படுகின்றது. இதன்படி மாநகர சபை (1947), நகரசபை (1939) மற்றும் பிரதேச சபை (1987) என்பன தனித்தனியாக விஷேட சட்டங்கள் மூலம் உருவாக்கப்பட்டன. இச்சட்டங்கள் மூலம் உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்கள் பொதுச் சுகாதாரம், பொதுப் பயன்பாட்டுச் சேவை மற்றும் பொதுப் பாதைகள் தொடர்பான ஒழுங்குபடுத்தல், கட்டுப்படுத்தல் மற்றும் நிருவகித்தல் போன்ற விடயங்களை மேற்கொள்ள அதிகாரமளிக்கப்பட்டுள்ளது. மற்றும் பொதுவாக மக்களின் நலன்களை பாதுகாக்கவும் மற்றும் மேம்படுத்தவும் பொறுப்பாக்கப்பட்டுள்ளன (Gunawardena, 2018).

எனவே, 13 ஆம் திருத்தம் கொண்டுவரப்படும் வரை அரசியலமைப்பில் இலங்கை உள்ளூராட்சி அரசாங்கமுறை குறித்த எந்த ஏற்பாடுகளும் காணப்படவில்லை. 1987 ஆம் ஆண்டு

அரசியலமைப்பில் கொண்டுவரப்பட்ட மேற்படி திருத்தத்தின் பிரகாரம், உருவாக்கப்பட்ட மாகாண சபை சட்டத்தின் மூலம் உள்ளூராட்சி சபைகள் மாகாணசபைகளின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டன. இதன்படி, உள்ளூராட்சி சபைகளுக்கான அதிகாரம் மற்றும் தொழிற்பாடு குறித்து அரசியலமைப்பு ரீதியான உத்தரவாதம் வழங்கப்படுகின்றது. எனினும் இத்தகைய உத்தரவாதம் என்பது அரசியலமைப்பின் மூலம் நேரடியாக வழங்கப்படுகின்றது எனக் கொள்ளமுடியாது. ஏனெனில் உள்ளூராட்சி அரசாங்கமானது அரசியலமைப்பின் மூலம் நேரடியாக அதிகாரம் பெற்றவையல்ல.

இது குறித்து Leitan (2015) குறிப்பிடுகையில், “மாகாண சபைகளின் கீழ் உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் கொண்டுவரப்பட்டமை எவ்வித குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றங்களுக்கும் பங்களிக்கவில்லை” என்கிறார் (p.57). மேலும், இவ் மாகாணசபை முறையின் கீழும் தொடர்ந்தும் நிதி, நிர்வாக மற்றும் அரசியல் அதிகாரம் குறித்த பிரச்சினைகள் தொடர்கின்றன (Wanasinghe, 1999; Oberst, 2003; Chaminda, 2014; Gunawardena, 2015; Uyangoda, 2015; McIntosh, 2018). அதுமட்டுமன்றி, அரசியலமைப்பின் 13 ஆம் திருத்தத்திற்கு அப்பால், போதுமான நிதி, சுயாதீனமாக தொழிற்படுதல் மற்றும் உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களின் செயற்பாடுகளை பலப்படுத்துதல் போன்றவற்றை உறுதிப்படுத்துவதற்கு அரசியலமைப்பு ரீதியான வேறு எந்த உத்தரவாதமும் இல்லை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது (Krishnamohan, 2016; Fowsar, 2017).

எனவே, மேற்படி ஆய்வுகளின் மீளாய்வுகளின் மூலம் தற்போது நடைமுறையிலுள்ள உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறைமையின் கீழ், போதுமான அதிகாரப்பரவலாக்கம் மற்றும் சுயாதீனத்தன்மை குறித்த விடயங்கள் உள்வாங்கப்படாமையினையும் இதனால் பல்வேறு சவால்களுக்கு மத்தியில் உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்கள் செயற்படுகின்றமையினையும் அறிய முடிகின்றது. குறிப்பாக, Bigdon (2003), “அண்மைக்கால அனுபவ ஆய்வுகள், இலங்கை உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்தில் காணப்படுகின்ற பலவீனமான நிதிச் சுயாட்சி, நகலாக்கம், மிகக்குறைந்தளவான திறன் மற்றும் அரசியல்மயமாக்கம் உள்ளிட்ட குறிப்பிடத்தக்க சவால்களைக் காட்டுகிறது” என்கிறார் (as cited in McIntosh, 2018, p. 231). ஆகவே, நிதிப்பற்றாக்குறை இலங்கை உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்கள் எதிர்நோக்குகின்ற பிரதானமான பிரச்சினையாகும். இது வினைத்திறன்மிக்க உள்ளூராட்சி செயற்பாடுகளை பாதிக்கின்றமை பல்வேறு ஆய்வுகளின் மூலம் நிரூபிக்கப்படுகின்றது (Wanasinghe, 1999; Martir, 2002; Sepalika Nayanie, 2010; Kimura, 2011; Gunawardena, 2015; Vijesandiran and Ramesh, 2016, p. 66; Krishnamohan, 2016, p. 16).

Martir (2002) தனது ஆய்வின் மூலம், “உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்கள் மூலதன செலவினங்களுக்காக மத்திய அரசை சார்ந்துள்ளது. பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களால் கட்டுப்படுத்தப்படும் பரவலாக்கப்பட்ட பட்ஜெட்டிலிருந்தும், மாகாண சபைகளால் வழங்கப்படும் அளவுகோல் அடிப்படையிலான மானியங்களிலிருந்தும் அவர்கள் இந்த நிதியைப் பெறுகிறார்கள்” என்கிறார் (p. 91). அதுமட்டுமன்றி மாநகர சபைகள் மற்றும் நகர சபைகளுடன் ஒப்பிடும் போது பிரதேச சபைகள் மிக குறைந்தளவிலான வருவாய்களையே பெறுவதுடன், அவற்றிற்கு ஒதுக்கப்படுகின்ற மத்தியரசின் மானியங்களும் ஒப்பீட்டளவில் குறைவானதாகும். ஆனால், நாட்டின் சனத்தொகையில் பெரும்பான்மையான மக்கள் கிராமப்புறங்களை உள்ளடக்கிய பிரதேச சபை எல்லைக்குள்ளேயே அதிகளவில் வாழ்கின்றனர் (Oberst, 2003) என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இவற்றைவிடவும், Sepalika Nayanie (2010) ஆய்விலிருந்து, நிதிச் சுயாதீனம் என்பது செலவீனங்கள் தொடர்பான தீர்மானங்களை எடுப்பதற்கு முக்கியமானதாகும். அத்துடன், இலங்கையின் நகராட்சி அரசாங்கங்கள் சுகாதார சேவைகளுக்கே முன்னுரிமையளிப்பதுடன் இரண்டாவதாக, வீதிகள் தொடர்பிலும் மற்றும் மூன்றாவதாக கழிவு முகாமைத்துவத்திலும் கவனம் செலுத்துகின்றமை பயனாளிகளிடம் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆழமான நேர்காணல்களின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. ஆகவே, இலங்கையில் உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்கள் பொதுச்சேவை வழங்கல் மற்றும் அரசாங்கத்தின் திட்டங்களை ஆதரிப்பதில் அக்கறை காட்டுகின்றன. ஆனால் சுதந்திரம், பங்கேற்பு மற்றும் ஜனநாயகம் ஆகியவற்றில் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன (McIntosh, 2018).

அதுமட்டுமன்றி, தற்போதுள்ள முறைமை குறித்த Krishnamohan (2016) இன் கருத்துப்படி, உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களுக்கு சுயாட்சி அதிகாரங்கள் இல்லை. அவை வளங்கள் மற்றும் அதிகாரத்தின் அடிப்படையில் மேலும் பலப்படுத்தப்பட வேண்டும் (p. 17). ஆகவே, உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்கள் தங்கள் துறையில் பங்குபற்றுதலை அடிப்படையாகக் கொண்ட தீர்மானமெடுத்தலின் ஊடாக பொதுவிவகாரங்களை முகாமைத்துவ செய்யவும் மற்றும் பகிரந்து கொள்ளவும், மத்தியரசில் சார்ந்திருக்கின்ற நிலையைக் குறைத்து தன்னாட்சியுள்ள பங்களாளர்களாக மாறுவதற்கு எதிர்காலக் கொள்கையில் உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களை வலுப்படுத்த வேண்டியது அவசியமானதாகும்.

இருந்தபோதிலும், அதிகாரப்பரவலாக்கம் மற்றும் உள்ளூராட்சி குறித்து ஆராய்ந்த பல முன்னைய ஆய்வுகள் மத்தியரசின் கீழ் அதிகாரம் பரவலாக்கப்பட்டுள்ள உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறைமையினுள், மத்தியரசுடன் தொடர்புகளைப் பேணிய வகையில் சுயாதீனமாக செயற்படக் கூடிய உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்கள் குறித்து ஆய்வு செய்யத்தவறியுள்ளன.

எனவே, முன்னைய ஆய்வுகளின் மீளாய்வுகளின்படி, இலங்கை உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்கள் குறித்த திட்டங்கள் மற்றும் சீர்திருத்தங்கள் அதிகாரப்பரவலாக்கம் மற்றும் சுயாட்சி குறித்த சிந்தனைகளை பெரிதாக கவனத்திற்கொள்ளவில்லை. குறிப்பாக, நடைமுறையிலிருக்கின்ற உள்ளூராட்சி அரசாங்க முறைமை குறித்தும் அதன் சுயாதீனத்தன்மை குறித்தும் உள்ளூராட்சி சீர்திருத்தங்கள் தொடர்பான ஜனாதிபதி விசாரணை ஆணையம் (1999) குறிப்படுகையில் “ஒரு விரிவான முழு அளவிலான ஆட்சி என்பதனை விட உள்ளூர் மட்டத்தில் வரையறுக்கப்பட்ட நோக்கத்திற்காக தொழிற்படுகின்ற ஒரு குறிப்பிட்ட அளவிலான செயல்பாடுகளைச் செய்வதற்கான ஜனநாயக அதிகாரப்பரவலாக்க முறை” என்று விவரித்தது (Report of the Presidential Commission of Inquiry on Local Government Reforms, 1999).

மேலும், இலங்கையில் அதிகாரப்பரவலாக்கம் மற்றும் அதன் விளைவுகள் குறித்து மேற்கொள்ளப்பட்ட பல ஆய்வுகளில் அதிகாரப்பரவலாக்கத் தத்துவத்தின் அடிப்படையம்சமான சுயாட்சி குறித்தான பார்வை மிகக் குறைவாகவே காணப்படுகின்றது. எனினும், உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்கள் எதிர்நோக்கிய அடிப்படை பிரச்சினையான, நிதிச் சுயாதீனம் (Fiscal Autonomy) மற்றும் அதனோடு தொடர்புடைய பிரச்சினைகள் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன. ஆனால், அத்தகைய ஆய்வுகள் ஏனைய அரசியல் மற்றும் நிருவாக ரீதியான சுயாதீனம் (Political and Administrative Autonomy) குறித்து அதிகளவில் கவனம் செலுத்தவில்லை. மாறாக, அவை பெரும்பாலும் பொதுச் சேவை மற்றும் அபிவிருத்தி குறித்த விடயங்களுடன் இணைந்ததாகவே நிதிச் சுயாதீனம் குறித்து ஆய்வு செய்துள்ளன. குறிப்பாக, இதுபற்றிய Oberst (2003) இன் ஆய்வில் பெறப்பட்ட முடிவுகளின்படி, பெயரளவில் வருமானத்தை ஈட்டுவதற்கான சிறிய அளவிலான வாய்ப்பே வழங்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் புதிய வரிகளைச் சேர்க்க உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்திற்கு அதிகாரம் இருப்பினும் அது ஏலவே மத்திய அரசாங்கம் மற்றும் மாகாண அரசாங்கத்தினால் விதிக்கப்பட்ட வரிகளுக்கு மேலதிகமான வரிச்சுமையாகவே அமையும். இதனால் வரி வருவாய்களைப் பெறுவதற்கான வரையறுக்கப்பட்ட வாய்ப்புக்களே காணப்படுவதனால், உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்கள் குறைந்தளவிலான நிதியினைக் கொண்டே செயற்பட்டு வருகின்றன (Oberst, 2003) என்பது புலனாகின்றது.

எனவே, ஒட்டுமொத்தமாக, அதிகாரப்பரவலாக்கச் சீர்திருத்தங்களின் தாக்கம் வெற்றியைக் காட்டிலும் தோல்விகளுடன் தொடர்புடையது. எனவேதான், அதிகாரப்பரவலாக்கம் மற்றும் அதனோடு இணைந்த உள்ளூர் சுயாட்சியின் பயன்பாடு குறித்த மேற்படி வேறுபட்ட நிலைப்பாடுகளால் பல நாடுகளின் கொள்கைவகுப்பாளர்களிடையே அதிகாரப்பரவலாக்கச் சீர்திருத்தங்களை தொடர்ந்து எவ்வாறு முன்னெடுப்பது என்ற சிக்கல்கள் எழுந்துள்ளன. இதனால் வளர்ச்சியடைந்து வரும் நாடுகளில் எதிர்நோக்கப்படும் இப்பிரச்சினைகள் தொடர்பில் விரிவான நடைமுறைரீதியான ஆய்வுகள் வேண்டப்படுகின்றன. இதனால், உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்கள் குறித்த தேசிய மற்றும் சர்வதேச அளவிலான கோட்பாட்டு மற்றும் நடைமுறை ரீதியான ஆய்வுகள் விரிவடைந்து செல்வதனை அவதானிக்க முடிகின்றது.

இத்தகைய ஆய்வுகள் பொதுவாக, உள்ளூர் அபிவிருத்தி மற்றும் உள்ளூர் ஜனநாயகத்தை வலுப்படுத்துவதில் முக்கிய அம்சமாக அதிகாரப்பரவலாக்கம் குறித்து ஆய்வு செய்கின்றன. இவற்றைவிடவும், உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களினால் வழங்கப்படும் பொதுச் சேவைகள், அதன் செயல்திறன் மற்றும் நிதிசார் அதிகாரப்பரவலாக்கத்தின் ஊடாக அபிவிருத்தியை துரிதப்படுத்தல் மற்றும் வறுமையை ஒழித்தல், இச்செயன்முறைகளில் பெண்களின் பங்களிப்பை அதிகரித்தல் முதலான விடயங்கள் அதிகவனம் செலுத்தப்பட்டு ஆய்வு செய்யப்பட்ட பரப்புக்களாக காணப்படுகின்றன.

எவ்வாறாயினும், உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களில் அதிகாரப்பரவலாக்கமுறைமை மற்றும் அதன் சுயாதீனமான செயன்முறை குறித்த கோட்பாட்டு மற்றும் அதன் நடைமுறைத்தன்மை குறித்த பார்வை மிகக் குறைவாகவே உள்ளது. அதுமட்டுமன்றி, இலங்கை உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களுக்கான அதிகாரப்பரவலாக்கம் மற்றும் அதன் செயன்முறைக்கு அடிப்படையான அம்சமாகிய சுயாதீனத்தன்மை குறித்த கோட்பாட்டு மற்றும் நடைமுறை ரீதியான ஆய்வுகளும் மிக குறைவானதாகவே உள்ளமை ஆய்வுகளின் மீளாய்வுகளில் இருந்து வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

6. முடிவுரை

அபிவிருத்தி, ஜனநாயகம் மற்றும் நல்லாட்சியில் மக்களின் பங்குபற்றுதலை உள்ளூர் மட்டத்தில் ஊக்குவிப்பதில் உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களுக்கான அதிகாரப்பரவலாக்கம் மற்றும் சுயாதீனத்தன்மை என்பவற்றின் பயன்பாடானது, அபிவிருத்தியடைந்துவரும் நாடுகளில் மட்டுமன்றி நன்கு வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளிலும் பரவலாகக் கவனத்திற் கொள்ளப்படுகின்றது. இருப்பினும், உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்க அலகுகளுக்கான அதிகாரப்பரவலாக்க முறைமை, கட்டமைப்பு மற்றும் அதன் சுயாதீனமான தொழிற்பாடு குறித்த பொதுவான முறையையொன்று இல்லை. அதுமட்டுமன்றி, உள்ளூராட்சி அரசாங்கத்திற்கு வழங்கப்பட வேண்டிய சுயாட்சியின் அளவு, அது எவ்வாறான விடயங்களில் வழங்கப்பட வேண்டும் மற்றும் அதில் செல்வாக்கு செலுத்தும் காரணிகள் என்பன குறித்தும் ஒருமைப்பாடற்ற நிலையே கோட்பாடுகளிலும் நடைமுறையிலும் காணப்படுகின்றது. அந்தவகையில், இலங்கையில் உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்களுக்கான அதிகாரப்பரவலாக்கம் மற்றும் அவற்றின் சுயாதீனத்தன்மை குறித்து அரசியலமைப்பின் மூலம் நேரடியாக உத்தரவாதப்படுத்தப்படாமை, மாகாணசபை முறைமையும் அதன் கட்டுப்பாடுகளும், மத்தியரசின் தலையீடுகள், பிரிவினைவாதம் ஏற்படும் மற்றும் மத்தியரசு பலவீனப்படுத்தப்படும் போன்ற கரிசனைகளினால் மிகக்குறைந்தளவான சுயாதீனத்தையே இலங்கையில் உள்ளூராட்சி அரசாங்கங்கள் அனுபவிக்கின்றமையும் இவ்வாய்வின் மூலம் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

உசாத்துணைகள்

- Bardhan, P. (2002). Decentralization of governance and development. *Journal of Economic Perspectives*, 16(4), 185-205. <http://doi.10.1257/089533002320951037>
- Chaminda, A. (2014). The Impact of Decentralization on Development: A Study on the Provincial Council System in Sri Lanka (Doctoral thesis, Meiji University, Tokyo, Japan). Retrieved from https://m-repo.lib.meiji.ac.jp/dspace/bitstream/10291/16667/1/abeysinghe_2014_seikei.pdf
- Cheema, G. S., & Rondinelli, D. A. (2007). From government decentralization to decentralized governance. In G. S. Cheema & D. A. Rondinelli (Eds.), *Decentralizing governance: emerging concepts and practices* (pp.1-20). Washington D.C: Brooking Institute Press
- Fowsar, M.A.M. (2017). *Institutional and non-institutional constraints confronting local governments in Sri Lanka*. Sixth Annual Research Conference, Faculty of Management and Commerce, South Eastern University of Sri Lanka. Oluvil (December 2017).

- Fernando, L. (n.d.) An Introduction to the Local Government System in Sri Lanka: Changes and Key Issues. Retrieved from https://lorc.ryukoku.ac.jp/phase1/docs/prof_fernando_060610.pdf
- Gunawardena, A. (2015). Local Governance: Issues of Fiscal Autonomy. In J. Uyangoda (Eds.), *Local government and local democracy in Sri Lanka: institutional and social dimensions* (pp. 117–149). Social Scientists' Association.
- Gunawardena, A. S. (2018). *Revisiting local government service delivery in Sri Lanka : co-creating inclusive local development* (working paper series: No. 28). Colombo, Sri Lanka: Centre for Poverty Analysis. Retrieved from http://www.cepa.lk/content_images/publications/documents/english-20190122043827.pdf
- Heywood, A. (2000). *Key Concepts in Politics*. Palgrave Macmillan.
- Hetiarachchy, P. (2015). Local Government in Sri Lanka: Historical Background. In J. Uyangoda (Eds.), *Local government and local democracy in Sri Lanka: institutional and social dimensions* (pp. 38–72). Social Scientists' Association.
- International Labour Organization. (2001). The Impact of Decentralization and Privatization on Municipal Services (Report for discussion at the Joint Meeting on the Impact of Decentralization and Privatization on Municipal Services). Geneva, Switzerland: Author Retrieved from <https://www.ilo.org/public/english/standards/relm/gb/docs/gb283/pdf/jmmsr.pdf>
- Isufaj, M. (2014). Decentralization and the Increased Autonomy in Local Governments. *Procedia - Social and Behavioral Sciences*, 109, 459-463. <http://doi.10.1016/j.sbspro.2013.12.490>
- Kaka, E. (2018). *Decentralization of Local Government and Rural Development in Rivers State, Nigeria* (Doctoral thesis, Walden University). Retrieved from <https://scholarworks.waldenu.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=6076&context=dissertations>
- Kimura, H. (2011). Limits Of Good Governance In Decentralization And Local Autonomy. In H. Kimura, Suharko, A. B. Javier, & A. Tangsupvattana (Eds.), *Limits of good: Governance in Developing countries* (1st ed., pp. 215 - 244). Indonesia: Gadjah Mada University Press
- Krishnamohan, T. (2016). The Local Government System in Indonesia and Sri Lanka: A Comparative Overview. *International Journal in Commerce, IT & Social Sciences*, 3(12), 8 – 22.
- Lameck, W. (2017). *Decentralization and the quality of public service delivery in Tanzania* (Doctoral thesis, Vrije Universiteit, Amsterdam, Netherlands). Retrieved from <https://research.vu.nl/ws/portalfiles/portal/42579715/complete+dissertation.pdf>
- Leitan, G. R. (2015). The Evaluation of Local Government in Post-Independence Sri Lanka. In J. Uyangoda (Eds.), *Local government and local democracy in Sri Lanka: institutional and social dimensions* (pp. 38–72). Social Scientists' Association.
- Martir, R. (2002). Strengthening Decentralization and Democratization: Challenges, Issues and Reforms. In ARCD, *Sourcebook on Decentralization in Asia* (pp. 86 - 93), Philippines.
- McIntosh, E. (2018). Transitional Local Governance and Minority Political Participation in Post War Sri Lanka. *Journal of Public Administration and Governance*. 8(2). 227 - 245. 10.5296/jpag.v8i2.13277.

- Navaratna-Bandara, A.M. (2017). Local Government System in Sri Lanka: A Historical Overview. Cooray, N.S., Abeyratne, Sirimal (Eds.), *Decentralization and Development of Sri Lanka Within a Unitary State*. (pp. 19-32). Springer
- Nadeeka Damayanthi, M. K. (2011). *Devolution versus Deconcentration: A Study on Land Service Delivery System in Sri Lanka* (Master Thesis, North South University, Bangladesh). Retrieved from http://www.northsouth.edu/newassets/files/ppg-research/ppg-1st-3rd-batch/339_Nadeeka.pdf
- Oberst R.C. (2003). Decentralization and Local Government in Sri Lanka. In: Vajpeyi D.K. (Eds.), *Local Democracy and Politics in South Asia* (Urban Research International, vol 3, pp. 115 – 132). Wiesbaden: VS Verlag für Sozialwissenschaften
- Report of the Presidential Commission of Inquiry on Local Government Reforms. (1999). Department of Government Printing, Sri Lanka
- Sayan, P.Ö., & Övgün, B. (2014). The Autonomy of the Local Governments in Turkey : A Continuous and Current Discussion. *Humanities and Social Sciences Review*, 3(2), 443–454.
- Sepalika Nayanie, S. (2010). An Analysis of Local Government Expenditures: Reconciling Socioeconomic, Political and Governmental Perspectives (Doctoral thesis, National Institute of Development Administration, Thailand). Retrieved from <http://libdcmis.nida.ac.th/thesis6/2010/b176615.pdf>
- Uyangoda, J. (2015). Local government in the decentralization, Devolution and Local Self- government discourses in Sri Lanka. In J. Uyangoda (Eds.), *Local government and local democracy in Sri Lanka: institutional and social dimensions* (pp. 149–196). Social Scientists' Association.
- U.S. Advisory Commission on Intergovernmental Relations. (1993). *Local Government Autonomy: Needs for State Constitutional Statutory, and Judicial Clarification*. Washington, DC, USA: Author.
- Vijesandiran, S., & Ramesh, R. (2016). Local Government Services and Social Margins: The Case of Plantation Community in Sri Lanka. *Journal of Politics and Law*. 9(10), 59 – 71, 10.5539/jpl.v9n10p59.
- Wanasinghe, S. (1999). *Effective local governance: The foundation for a functioning democracy in Sri Lanka*. Colombo, Sri Lanka: Institute of Policy Studies
- Yusoff, M. A., Sarjoon, A., & Hassan, A. (2016). Decentralization as a Tool for Ethnic Diversity Accommodation: A Conceptual Analysis. *Journal of Politics and Law*. 9(1). 55-64. 10.5539/jpl.v9n1p55.
- Zaharia, P., & Bilouseac, I. (2009) .Decentralization And Local Autonomy - Local Public Management Defining Principles, *Annales Universitatis Apulensis Series Oeconomica*, 2(11), 1-22. <https://ideas.repec.org/a/alu/journal/v2y2009i11p22.html>
- Zhou, Y. (2009). *Decentralization, Democracy, and Development Recent Experience from Sierra Leone (A World Bank Country Study)*. Washington, D.C, U.S.A: The World Bank. Retrieved from <http://documents.worldbank.org/curated/en/283731468100759915/pdf/503610PUB0Box31601OFFICIAL0USE00NY1.pdf>